

Ibrahim

Kao dječak ostao je bez cijele obitelji koja je stradala u plemenskim sukobima u njegovoj zemlji. I sam je bio teško ranjen, ali spasili su ga službenici međunarodne organizacije i poslali u Europu. Tu su mu spasili nogu i mogao je hodati, ali se teško kretao i nije se mogao igrati kao sva ostala djeca. Bio je bistar, u školi se dobro snašao i lijepo je napredovao. Iako se zvao Ibrahim ovdje su mu ime promijenili u Abraham jer je to ime ovdje uobičajenije. Odabrao je liječnički poziv i bio je jedan od boljih liječnika u svojoj novoj sredini. Nikad nije razmišljao o povratku u svoju domovinu za koju su ga vezala teška traumatska iskustva.

Ali jednog dana došlo je pismo od vlade njegove zemlje koja ga moli da pomogne u zdravstvenom prosvjećivanju. Njihova zamisao je bila da okupe plemenske vračeve i šamane kojima su se ljudi inače obraćali kad su bili bolesni. Abraham na to nije mogao pristati. Znao je da se njih malo što može naučiti i da bi to bilo samo kompromitiranje Medicine, znanosti koju je on pisao velikim slovom jer je smatrao da je ona kraljica svih znanosti koja vodi brigu o

onome što je najvažnije – o životu. Ali vlada je bila uporna i došli su predstavnici da ga ponovno zamole da svoje znanje podijeli sa svojim ljudima koji su patili u neznanju i zaostalosti. Kako je duboko u njemu ipak tinjao osjećaj da bi trebao pomoći svojim ljudima u nevolji, on je, doduše nevoljko, ali ipak – pristao.

No, vračevi, šamani i njihove poglavice nisu se slagali s nastojanjem vlade i bili su protiv da oni bilo što trebaju učiti, posebno ne od nekoga tko je otišao u bijeli svijet i tko malo što zna o magiji, ekstazi, ljekovitim travama i ritmovima izlječenja. Vlada je, međutim, bila odlučna i zaprijetila je da će im, ukoliko ne završe ovu edukaciju, zabraniti bilo kakvo djelovanje u njihovim sredinama.

Nakon mnogo natezanja konačno je okupljeno to šaroliko društvo koje je Ibrahim trebao naučiti nekim osnovama Medicine. Iako je iskreno sumnjao u uspjeh ove misije i sam se iznenadio kako je njegov dolazak prihvaćen. Sve što ih je pokušao naučiti oni su prihvatili s podsmjehom i odbijanjem tvrdeći da njima to ne treba, a ono što im treba to ih ne može naučiti. Posebno su neki bili glasni i vikali kako oni trebaju oslobađati ljude uroka i zlih duhova predaka susjednog plemena koji napadaju njihova sela, a on njih uči o higijeni i načinu saniranja ozljeda. Oni su očekivali da će ih naučiti neke nove rituale kojima će vratiti odlutalu dušu u tijelo, a on im govori kako ti problemi uopće ne postoje i da su to njihove izmišljotine. Tražili su da im vrati novac (iako mu nitko ništa nije ni platio) jer se dobrog šamana nema što naučiti, a lošeg se ništa ni ne može naučiti.

Neki su mu potajno ipak govorili da je dobro to što ih uči. Dolazili su kod njega po savjete i tako su spasili živote nekih ljudi. Jedni su počeli učiti čitati i pisati, a oni koji su već znali pitali su ga za neke knjige koje im je Ibrahim rado posuđivao. Iako je Ibrahimovu edukaciju prolazilo nekoliko ciklusa uvijek se javljala ista situacija: jedna grupa ga je glasno napadala, vrijeđala i

podcjenjivala sve što ih je pokušavao naučiti, a tiha većina ga je podržavala i pokušavala unositi promjene.

Jednog dana Ibrahima su našli mrtvog. Ne zna se da li je umro prirodnom ili nasilnom smrću. Pričalo se da su mu došli glave zli duhovi kojima su vladali šamani koji su bili protiv njegova učenja.

Danas, mnogo godina poslije, u toj zemlji vračevi, šamani i poglavice postoje samo kao turistička atrakcija. Za te prigode oni ponovno obuku svoju šaroliku kitnjastu odjeću. U zemlji postoji sveučilište i na njemu medicinski fakultet koji nosi Ibrahimovo ime. Ime su mu dali sinovi, unuci i praunuci onih prvih polaznika Ibrahimovih tečajeva.

Ladislav Bogwar

